

Anne May is een dagdromer, romanticus met een randje, en liefhebber van vlinders die net even anders zijn. Ze studeerde Engelse taal en cultuur aan de universiteit Leiden met als droom ooit zelf ook verhalen te gaan schrijven.

In 2021 debuteerde zij met de serie: *Zorgen voor de Liefde* en in 2023 kwam, na het winnen van een schrijfwedstrijd, de serie *Hartstocht* uit bij Zomer & Keuning.

Voor wie ik blijf is het tweede deel in het tweeluik Bram & Xenon.

Anne May werkt als leerkracht in het basisonderwijs, en woont samen met haar man en twee kinderen aan de kust.

Kom gezellig online langs op:

www.woordenvanmeij.nl

anne.may_auteur

Mayannewrite

Anne.may_auteur

Korte verhalen van Anne May

Als je me ziet

Rebound

Een nieuwe herinnering voor kerst

Ik geef je kerst

Contemporary romance van Anne May

Zorgen voor de liefde - serie

Liefde zonder tijd

Liefde zonder oordeel

Liefde onder spijt

Liefde zonder angst

Liefde zonder beperking

Hartstocht-serie (Zomer & Keuning)

Route van je hart

Weg van ooit

Weg van jou

Weg van ons

Feelgood onder naam van Annette Rijsdam

Jij en ik (Loft imprint Ambo Anthos)

Jij en ik ... samengevat

De waarheid tussen jou en mij

VOOR
WIE

ik blijf

roman

**VOOR
WIE**

ik blijf

ANNE MAY

BRAM
&XENO

DEEL II

Voor wie ik blijf

is een uitgave van Woorden van Meij

Copyright: 2024 Woorden van Meij

Auteur: Anne May

Omslagontwerp: Woorden van Meij

Tekstredactie: Chantal Claasen (CC schrijfbegeleiding)

ISBN: 9789403757568

NUR: 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaand schriftelijk toestemming van de uitgever.

Triggerwarning

Alle personages in dit verhaal zijn fictief en eventuele overeenkomsten met echte personen zijn puur toeval. Ook de keuzes die ze maken zijn fictieve overwegingen en niet per definitie representatief voor hun afkomst. In dit verhaal worden bepaalde realistische thema's aangekaart. Niet om te (ver)oordelen, maar om te laten zien dat niet alle dingen die we doen, weloverwogen keuzes zijn en je iemands stappen niet kan beoordelen zonder ook daadwerkelijk in zijn/haar/hun schoenen te staan.

Voor jou.
Die anderen ziet, maar jezelf niet zag.

Je mag er zijn.

The greatest happiness of life is the conviction that we
are loved:

Loved for ourselves.

Or rather.

Loved in spite of ourselves.

Victor Hugo

VOOR WIE

ik blijf

BRAM EN XENO

PLAYLIST

HOE
HET
Nu gaat

3 jaar later

Hoofdstuk 1

Bram

Iedere keuze maak je met een reden. Zelfs als je in blinde paniek een knoop doorhakt, stuurt je onderbewustzijn je de kant op die je moet gaan.

Aldus mijn zus.

Mijn keuze om terug te gaan naar het Stedelijk had niets te maken met blinde paniek of met het doorhakken van knopen. Evenmin was het een bewuste keuze geweest. Evert Jansen belde me op met de vraag of ik hem uit de brand kon helpen, en ik zei: 'Oké.' Op het Emmerdal College, waar ik toen werkte, was geen ruimte voor een vast contract. Hoewel Evert me ook alleen een tijdelijke positie kon bieden, besloot ik toch op zijn aanbod in te gaan. Het bijkomende voordeel was dat ik dan dichterbij de buurt van mijn opa kon zijn, die na zijn operatie wel hulp in huis kon gebruiken. Al had

ik die slaapplek harder nodig dan dat hij zat te wachten op zijn kleinzoon als mantelzorger.

Met mijn bolletje met jam al tussen mijn tanden, wandel ik door de gangen naar de docentenkamer, zigzaggend tussen en langs leerlingen als een soort parcours. De groepjes die zich niet willen mengen met de “poppers in de aula” lijken zich met de dag te vermenigvuldigen. Voorheen waren het maar een paar leerlingen, maar nu lijkt het wel alsof er hele jaargroepen zitten. Ik stap over uitgestrekte benen van leerlingen die op de grond zitten en wurm me tussen een groepje jongeren dat een kop boven me uitsteekt door. Ik heb nu al spijt van dat bolletje in mijn mond, maar ik had zo’n trek. Eigenlijk zou ik beter moeten ontbijten in de ochtend. Of beter gezegd, ik moet gewoon elke ochtend ontbijten.

Lopend lunchen is al onhandig, laat staat dat je ook nog een drinkfles en een lunchtrommel in je handen hebt. Eenmaal aangekomen bij de docentenkamer, haal ik opgelucht adem dat ik het heb gehaald. Toch stap ik met een dubbel gevoel over de drempel. Ik ben jarig geweest, maar omdat ik er niet echt iets aan doe - in ieder geval niets wat geschikt is voor een groter publiek - ben ik helemaal vergeten een traktatie mee te nemen. Misschien dat ik straks na school nog snel wat kan regelen. Licht beschaamd stap ik de docentenkamer binnen waar ik direct word begroet met een luid gezang.

‘For he’s a jolly good fellow!’ zet Evert vol in.

Het is waarschijnlijk de bedoeling dat hij bijval krijgt. Op wat gemompel en gegiechel van zijn collega's na, is hij toch echt de enige die met overtuiging het lied zingt. Pas wanneer de hoge stem van zijn collega en echtgenoot Madelon klinkt, doen er meer mensen mee. Ik glimlach omdat ze erbij is. Er is een stoel versierd met slingers en op de tafel staat een gebaksdoos met petit fours. De brok die ik weg moet slikken heeft niets te maken met het kleffe brood dat ik al die tijd heb lopen vermalen. Zelf ben ik mijn verjaardag 'vergeten'; zij hebben er wel aan gedacht en er is zelfs rekening gehouden met mijn wensen. Jarige leraren worden hier op school en plein public in het zonnetje gezet tijdens de pauzedienst in de aula, of tijdens de les terwijl je heel serieus iets uit probeert te leggen. Pure horror in mijn ogen, en ik weet zeker dat mijn onbewuste er daarom voor heeft gekozen die hele verjaardag te blokkeren in mijn hoofd.

'*And so say all of we,*' gaat Evert als een ware volkszanger verder, terwijl ik gestaag op hem afkom. Als ik voor hem sta, haalt hij nog een keer flink uit met zijn '*all of we*'.

Onbenullig als ik ben, steek ik mijn hand op en zeg: 'Hi'. Blijkbaar mag je als docent je hersenen uitzetten als je pauzedienst hebt.

'Dag Bram,' zegt Evert met zijn typerend vriendelijke glimlach. 'Van harte gefeliciteerd, jongen.' Hij legt zijn handen op mijn beide schouders. 'En nog heel veel jaren in goede gezondheid.'

‘Dank je,’ stamel ik, met een schuin oog kijkend naar Madelon. Tijdens het bevolkingsonderzoek is een plekje ontdekt in haar borst. Sinds vorige week zijn ze in de achtbaan van onderzoeken, hopen en wachten op uitslagen gestapt. Niet alleen vervang ik haar als leerkracht Frans, ik heb ook tijdelijk haar plek in het zorgteam van de school ingenomen. Met een grote glimlach stapt ze op me af.

‘Gefeliciteerd met je verjaardag. En het behalen van je diploma’s. Je bent nu afgestudeerd sociaal werker en leerkracht. Toch?’

Ze kijkt me vragend aan en ik knik slechts om het niet al te ingewikkeld te laten klinken. Ik heb mijn opleiding tot eerstegraads leerkracht inderdaad verrijkt met een master Sociaal Werker: Jeugd in Onderwijs, maar dat maakt me nog geen sociaal werker. Haar verbeteren voelt betweterig, en dat terwijl ze ontzettend veel moeite heeft genomen om mijn verjaardag te vieren op een manier die bij mij past. Godzijdank word ik niet toegezongen in de aula, of moet ik de hele dag rondlopen met de beruchte sjerp en het maffe feesthoedje.

‘En deze is ook voor jou.’ Trots overhandigt Madelon me een map. ‘Het is een fotoboek van je eerste jaar bij ons,’ vertrouwt ze me toe. ‘Normaal gesproken doen we dat altijd bij stagiaires op hun laatste dag, maar jij was destijds opeens zo plotseling weg.’ Haar wangen vlammen kort op. Waarschijnlijk weet ze heel goed

waarom ik in mijn eerste jaar "opeens" van stageplek veranderde.

Ik doe mijn best de pijnlijke herinneringen weg te glimlachen. 'Wat lief,' mompel ik. 'Die ga ik straks op mijn gemakje doorbladeren.'

'Moet je doen,' zegt ze zonder mij aan te kijken.

Ik weet niet wat ik precies kan verwachten, maar ik ben allang blij dat ik het boekje niet hoeft door te bladeren met collega's die me op de vingers kijken. Evert sommeert iedereen om een lekker gebakje te pakken en ervan te genieten. Ook voor mijn neus wordt een petit fourtje in bosbessensmaak neergezet. Ondertussen feliciteren collega's me van links en rechts.

'En straks heb ik nog een verrassing voor je,' fluistert Evert met een knipoog. Zijn glimlach verraadt dat hij het zelf helemaal fantastisch vindt.

Mijn eigen mening over zijn verrassing moet ik nog even uitstellen tot ik mijn gebakje op heb. Het raakt me dat Evert mijn favoriete smaak voor me heeft neergezet. Waarschijnlijk heb ik hem dat ooit verteld, en is hij dat niet vergeten.

'Dit hadden jullie echt niet hoeven doen,' zeg ik glimlachend als ik op mijn versierde stoel ga zitten. Dankbaar prik ik mijn vorkje in het marsepein.

Evert zet een kop koffie voor me neer en schuift bij me aan. 'Heb je een leuke dag gehad?' vraagt hij.

'Vandaag?' vraag ik met mijn mond vol.

'Nee, op je verjaardag.'

‘O.’ Ik slik snel de hap cake door. ‘Nee, ik moet het nog vieren.’

Over een jaar of tien, als ik iemand heb om het mee te vieren.

‘Snap ik.’ Evert neem glimlachend een slok van zijn koffie. ‘Hoe gaat het met je opa?’

‘Afwachten,’ antwoord ik eerlijk.

‘Hopelijk krabbelt hij er weer bovenop.’ Evert zucht. ‘Gezondheid is kostbaar, iets wat je vaak pas inziet als het te laat is.’

‘Ja.’ Ik prik het volgende stuk gebak aan mijn vork, al is de eetlust me een beetje vergaan. ‘Hoe gaat het met...’ Ik slik de naam van zijn vrouw in. ‘Julie?’

Evert wiebelt wat met zijn hoofd, waardoor het niet zeker is of hij nou knikt of schudt. ‘We vertrouwen op het grotere plan,’ zegt hij met een glimlach. ‘Meer dan dat kunnen we niet doen.’

‘Nee, inderdaad.’ Ik bewonder zijn veerkracht en vertrouwen in ‘het grotere plan’. Aan de andere kant wil ik schreeuwen dat het stom is om je hier zomaar bij neer te leggen, maar ik weet ook wel dat er geen andere optie is. Natuurlijk gaan hij en zijn vrouw kapot van de zorgen, maar ze gooien zichzelf niet al jammerend voor een denkbeeldige trein. Iets wat ik overigens wel zou doen. Wat dat betreft kan ik nog heel veel van hem leren.

Evert maakt ruimte voor Madelon, die met een kop koffie en een gebakje aan mijn andere zijde naast me komt zitten. ‘Heb je ze al bekeken?’ Ze gebaart al knikkend naar het fotoboekje.

Ik schud mijn hoofd. In de zes maanden dat ik hier stageliep, kunnen er weinig foto's van me zijn gemaakt. Omdat ze me zo verwachtingsvol aankijkt, open ik het boekje en blader er pragmatisch doorheen.

De meeste foto's zijn genomen tijdens de werkweek waarin we met de eindexamenleerlingen een week naar het buitenland gingen. Parijs, Praag, Londen, Stockholm, dat soort steden zijn erg populair, vooral vanwege de combinatie cultuur en uitgaan. Er was ook een klein groepje dat naar Disneyland Parijs ging, en een groep sportievelingen ging survivallen in de Ardennen. Hoewel ik niet stond ingepland, mocht ik in mijn eerste jaar mee naar Parijs. Ik heb er zelf weinig foto's van en ik merk dat mijn hart sneller gaat slaan door het besef dat ik de gestolen momenten uit die week probeer terug te vinden. De foto's zijn niet heel bijzonder. Ik denk dat Madelon gewoon alle foto's uit die week heeft gebruikt, zelfs van de dagen dat ik er niet meer bij was. De foto op de trap bij Montmartre is de enige waar we met de hele groep op staan. Bij het zien van die momentopname, krijg ik direct spijt van mijn nieuwsgierigheid. De foto's van het gala bekijk ik vanavond wel.

'Er waren er nog meer,' zegt Madelon verontschuldigend, 'maar gezien de omstandigheden leek het me beter om die niet af te drukken.'

'Ah, op die manier,' beaam ik onbenullig.

Is dat hoe je de geschiedenis ingaat als je een domme fout maakt: als een omstandigheid? Ik bekijk de

groepsfoto nog een keer. Met mijn tweeëntwintig jaar lijk ik net een van de leerlingen. Mijn baardje had ik toen nog niet, en ook mijn haar zat ronduit knullig.

‘Ah, memories.’ Evert leunt wat meer mijn kant op. ‘Het was een bijzondere week.’ Hij kijkt me aan met een blik die ik moeilijk kan peilen.

‘Het heeft me twee nieuwe tanden opgeleverd.’

‘Dat is waar. Maar hopelijk overstemt dat voorval niet de mooie momenten van die week.’ Weer is daar die glimlach van hem waarvan ik niet weet wat hij ermee wil zeggen. De momenten die ik als “mooi” zou bestempelen zijn hopelijk niet dezelfde als waaraan Evert nu denkt. Vertwijfeld neem ik mijn laatste hap, in de hoop dat de verrassing die Evert nog in petto heeft een sportschoolabonnement is.

‘Vertel jij het hem,’ fluistert Madelon duidelijk hoorbaar. ‘Of wacht je op Sander?’

‘Ik denk dat ik het nu maar doe,’ reageert Evert met pretlichtjes in zijn ogen. ‘Herinner je het project “Blijvend bouwen aan de toekomst” nog?’

‘Blijvend bouwen aan de toekomst’, herhaal ik. ‘Gaan ze het toch proberen?’ Ik herinner me het project voor en door jongeren nog goed. Het idee om jongeren met verschillende achtergronden te verbinden was prachtig, maar er was niemand die de leiding nam, waardoor het project na een tijdje stilviel. Na mijn vertrek heb ik er niets meer over gehoord.

‘Dit jaar gaat het echt gebeuren,’ vertelt Evert enthousiast. ‘Er zijn nu concrete plannen om een brug

te slaan met een groep jongeren die moeten gaan rehabiliteren in de samenleving. Sander heeft contact met een casemanager van justitiële jeugdinstelling uit de regio, en zij hebben akkoord gegeven voor een samenwerking. Volgens mij hebben ze zelfs iemand gevonden die er vanuit zijn eigen ervaring aan mee wil werken.’

‘Je hebt het over jongeren die in de gevangenis hebben gezeten?’ vraag ik ter verduidelijking. Het gebakje lijkt zijn weg terug naar boven te zoeken.

Evert knikt. ‘Dit hele project heeft als doel om jongeren uit de criminaliteit te houden. Wie kunnen daar beter voorlichting over geven dan de jongeren die zelf in de criminaliteit zijn beland en daarvoor ook vast hebben gezeten?’

‘Oh op die manier,’ probeer ik enthousiast te reageren. Even krijg ik een flashback naar drie jaar geleden, toen ik hier ook zat met mijn twijfels over wat er zou gaan komen. De woorden van mijn zus “dat alles met een reden op je pad komt” bleven maar door mijn hoofd gaan. Nu lijkt het wel een herhaling van wat er was gebeurd. En aangezien ik de afloop al ken, heb ik weinig vertrouwen in wat er zou gaan komen.

Drie jaar geleden vond ik dit project geweldig en was ik een van de meest fanatieke voorstanders. Nu word ik overspoeld door het tegenovergestelde van enthousiasme. Het liefst wil ik me excuseren, zodat ik me even terug kan trekken op het dak. Evert drinkt zijn

koffie op, onwetend wat voor strijd zich in mijn hoofd afspeelt.

‘Weet je wat ik nou zo bijzonder vind,’ zegt hij, terwijl hij zijn kopje op de tafel zet. ‘Die middag dat jij contact opnam om de positie hier aan te nemen, werd ik gebeld door iemand van de gemeente dat het akkoord voor dit project was gegeven. Alsof ze een voorgevoel hadden dat we dit jaar iemand in huis hebben die hier uitermate geschikt voor is.’

‘Dat is ook toevallig,’ mompel ik. Evert kijkt me alwetend aan, alsof hij wil zeggen dat hij absoluut niet in toeval gelooft en dat dit de bedoeling is van ‘het grotere plan’.

Hoofdstuk 2

Bram

Met in mijn handen twee enorme bossen bloemen en de mappen die ik heb gekregen om me in te lezen in het “Bouwen aan de toekomst-project”, frummel ik de sleutel in het slot van opa’s huis. Het eerste wat me opvalt als ik de voordeur opendoe, is de stilte. Die is anders dan normaal. Niet dat ik het gewend ben om begroet te worden door de liefhebbende stem van mijn partner, of door blijde kinderstemmetjes die vragen wanneer we gaan eten of wanneer ze mogen gamen, zoals bij Ciska thuis. Mijn beste vriendin klaagt regelmatig dat zelfs de rommel in de gang haar toeschreeuwt zodra ze het huis binnenkomt. Maar, zo beweert ze dan ook weer: hoe meer rommel, hoe gelukkiger de bewoners.

Hier is niets meer.

De gang waarin ik sta is leeg. Vrijgemaakt van obstakels voor een brancard die hier ooit naar binnen en naar buiten moet worden gebracht. Er hangen geen jassen aan een kapstok aan de muur en de trap dient hier niet als tijdelijke opslagplek voor spullen die eigenlijk naar boven moeten.

Het is pas net over zessen, wat betekent dat hij vroeg is gaan slapen. Op zich niet ongewoon, maar nu begrijp ik de stilte. Dit is de stilte voor de storm waarin het schip zal vergaan.

Met mijn voet duw ik de deur naar de woonkamer open. Ook daar is het stil en leeg. De stoffen bank met het bruine bloemenprintje, de houten salontafel ingelegd met van die bruine tegeltjes, en de vergeelde fauteuil waarin mijn opa altijd zat te roken. Het behang achter die stoel is bruiner dan op andere plekken in de kamer, en ik durf te wedden dat als ik de schilderijen en foto's van de muur haal, de afdrukken ervan nog steeds zichtbaar zijn.

Via de kleine achterkamer, waar ook de eettafel staat, ga ik naar de keuken om de bloemen in een vaas te zetten. Ik vul meteen de hele ruimte met bloemen, want de keuken hier is niet zo groot. Ik vraag me af of mijn opa vazen heeft waar de enorme boeketten in passen. Er zijn al heel veel spullen, waaronder vazen, naar de kringloop gebracht. Opa is er namelijk heel stellig in dat hij op zijn begrafenis geen bloemen wil.

Boven mijn hoofd klinkt gestommel. Ik wacht tot ik voetstappen op de trap hoor, terwijl ik ondertussen de bloemen in een emmer zet.

‘Ben je al thuis?’ Thijs, opa’s zorg au pair, heeft zijn vest al aan, een teken dat hij niet van plan is om hier nog veel langer te blijven. ‘Ik heb je niet horen binnenkomen.’ Hij glimlacht geruststellend, zoals hij eigenlijk altijd doet als hij praat. Een gesprek met Thijs lijkt me de ultieme neutralisator na een onstuimige dag. Je praat, gooit al je frustraties eruit, en hij hoeft alleen maar te luisteren en te glimlachen.

‘Slaapt hij al?’ vraag ik gebarend naar boven.

Thijs knikt. Zijn blik wordt zorgelijk. ‘Hij is heel erg moe.’

‘Heeft hij veel gedaan vandaag?’ vraag ik, tegen beter weten in. ‘Is er visite geweest?’

‘Nee.’ Thijs schudt zijn hoofd. ‘Hij wilde zelfs niet met me dammen. En ook zijn eten wilde hij niet. Het twaalfuurtje heeft hij niet eens aangeraakt.’

‘O.’ Dan is het menens. Opa’s twaalfuurtje, een advocaatje met slagroom, is eigenlijk het enige wat hij nog nuttigt, op een slokje thee en een paar hapjes cracker na. ‘Moet ik mijn zus bellen?’ Ik bel Meral iedere dag en dan bespreek ik ook hoe het met opa gaat. Op een of andere manier voelt het nu alsof ik dit extra moet benadrukken omdat Thijs me gaat vertellen dat dit het moment is om de familie in te schakelen en afscheid te nemen. Hoewel dat niet echt aan Thijs is om te zeggen, maar aan de wijkverpleegkundige die om de dag

langskomt en met wie hij regelmatig overlegt. Als zorg au pair, helpt hij opa met de persoonlijke verzorging, geeft hem de medicijnen, bereidt zijn maaltijden voor en doet leuke dingen met hem.

‘Meral komt vrijdag toch altijd even langs?’ vraagt Thijs.

Ik knik bevestigend. Vroeger had Meral geen vaste routine voor het bezoeken van opa, maar de afgelopen weken wel. Ik snap waarom. Ze neemt in stappen afscheid van hem, ook al moet ze daarvoor vanuit Drenthe twee uur rijden, wat voor haar best een tijdsinvestering is. Als rouwcoach beperkt ze zich niet tot het loslaten van hen die niet meer leven. Meral coacht haar cliënten door ieder proces van loslaten heen -van het nemen van een andere baan tot verhuizing en het loslaten van bepaalde gedachten. Ze is een anker voor heel veel mensen, en mijn opa heeft liever dat ze haar tijd aan hen besteed. Gelukkig ziet Meral dat anders.

‘Mooie bloemen heb je,’ zegt Thijs. ‘Zal ik ze voor je in een vaas zetten?’

‘Hebben we die dan?’ Ik was er automatisch vanuit gegaan dat er geen vazen meer waren. Een aanname die uitstekend van pas kwam, want ik had geen zin om in de schuur te zoeken, zoals Thijs nu direct gaat doen.

De keuken komt uit op een kleine plaats die leidt naar een schuurtje met net genoeg plek voor een fiets en een bezem. En twee redelijk grote glazen vazen, zo te zien.

Schuldbewust haal ik de boeketten uit de emmer en scheur het papier eraf.

‘Geef maar aan mij.’ Thijs pakt de bloemen van me over en legt ze op het aanrecht. In de zak van zijn vest zit een snoeischaar die hij heeft meegenomen om de onderkanten van de stengels af te knippen. Aan dat soort dingen denk ik dus nooit.

‘De boodschappen zijn gebracht.’ Hij is zo gefocust op de rozen en het gipskruid, dat ik in iedere vezel in mijn lijf voel dat de opmerking die erachteraan gaat komen pijn zal doen.

‘En ik heb het glas naar de glasbak gebracht,’ zegt hij uiteindelijk.

‘Ah.’ Ik voel me betrappt. We weten allebei dat die tas niet vol met lege jampotglazen en groentepotjes zat. Het waren voornamelijk lege wijnflessen. En twee lege flessen Malibu.

‘Wil je erover praten?’

‘Nee joh!’ Ik wil reageren alsof er helemaal niets aan de hand is, maar als ik zogenaamd luchtig ga lachen, maakt hij zich juist zorgen. ‘Een vriendin kwam vorige week langs en toen hebben we gezellig wat gedronken. Misschien een beetje te veel, maar ja.’

Thijs glimlacht weer op zijn typerende manier, bemoedigend en geruststellend. ‘Je hoeft geen verantwoording af te leggen, hoor. Ik wil alleen dat je weet dat ik er voor je ben, mocht je ergens over willen praten.’

‘Dat is lief van je.’ Ik probeer hem een soortgelijke glimlach terug te geven. Ondertussen staan de bloemen in hun vaas en Thijs loopt ermee naar de woonkamer

om ze daar een plekje te geven. Het geeft mij de gelegenheid om de koelkast te controleren of alle boodschappen erin staan en of er voor vanavond iets anders dan een salade of een opwarmmaaltijd mee te maken is. Ciska heeft altijd een koelkast vol met “essential basics”, zoals zij dat noemt. Daarmee maakt ze een geschikte maaltijd voor iedere gelegenheid: van een peuter- en kleuterproof menu tot een romantisch diner voor twee.

Die basisproducten zijn in mijn koelkast niet te vinden. Ik schat Ciska qua kokkerellen hoog in, maar ik denk dat zelfs zij niets imposants weet te maken met voorgebakken pannenkoeken, een eenpersoonssalade en drie stronken witlof.

‘Had je iets te vieren?’ Thijs is weer terug in de keuken. Zijn vest heeft hij dichtgeritst. Hij gaat echt weg. Meestal eet hij ’s avonds met een groep vrienden en ik denk dat hij dat vanavond ook van plan is. Maar als ik eerlijk ben, heb ik geen zin om vanavond alleen te eten.

‘Vandaag?’

‘Ja, vanwege de bloemen,’ verduidelijkt Thijs. ‘Of koop je die zomaar voor jezelf?’

‘Iemand moet het doen,’ zeg ik grinnikend, maar slik mijn lach onmiddellijk in als ik Thijs’ vragende gezicht zie. ‘Sorry, flauw grapje. Gekregen op school. Het is nog voor mijn verjaardag vorige week, en omdat ik mijn diploma heb gehaald.’

‘O ja, natuurlijk. Je verjaardag. Leuk dat ze eraan gedacht hebben.’

‘Zeker.’ Het was alleen nóg leuker geweest als hij het niet was vergeten of als hij had voorgesteld om alsnog iets samen te doen. Iets in het openbaar.

‘Heb je zin om iets te bestellen?’ vraag ik, ondanks dat ik het antwoord al weet. ‘Het is tenslotte een soort feestdag en die moet je vieren, toch? En zo kan ik meteen mijn verjaardag inhalen. Bij wijze van.’

Als ik Thijs’ gezicht zie, heb ik direct spijt van de vraag. Veel te persoonlijk en dichtbij. Wat haalde ik me dan ook in mijn hoofd? Hij is hier niet voor mijn plezier; hij woont hier al bijna een jaar als zorg au-pair voor mijn opa. Meral had hem “gescout”. Hij kwam bij haar als derdejaars student geneeskunde, maar hij liep vast in zijn studie en leven. Ik heb geen idee hoe het gesprek is gegaan, maar na twee maanden betrok hij de zolderkamer bij opa. Zelf slaap ik sinds een aantal weken in het kleine kamertje naast opa’s slaapkamer. Overdag is Thijs er voor opa, en ’s avonds en in het weekend ben ik er om de zorg over te nemen. Meestal gaat Thijs dan naar vrienden of familie. Heel soms blijft hij eten.

‘Ik heb vanavond al afgesproken,’ zegt hij met een gezicht alsof hij het heel erg vindt om me dit te moeten zeggen. ‘Sorry.’

‘Nee joh.’ Ik wimpel het weg met een stom lachje dat ik niet bij mezelf vind passen. ‘Leuk toch, gezellig met vrienden uit eten.’

‘Ja, inderdaad.’ Hij steekt zijn handen in zijn zakken en wiebelt wat ongemakkelijk op zijn hielen. ‘Red je het vanavond en vannacht alleen?’

Nog voor ik hem heb kunnen vragen waarom hij dat vraagt, gaat bij mij een lampje branden. Hij gaat helemaal niet met vrienden eten; hij heeft een eetafspraak met een bijzonder iemand. En aan zijn gezicht te zien hoopt hij dat die speciale persoon hem uitnodigt om te blijven slapen.

Hij wel.

‘Natuurlijk red ik het alleen, en als je ergens wilt blijven slapen, is dat ook geen probleem,’ flap ik eruit. ‘Je mag ‘s nachts en in het weekend doen wat je wil. Dat was de afspraak.’ Het klinkt zo onbenullig dat ik van schaamte niet meer weet waar en hoe ik moet kijken. Natuurlijk is hij vrij om te doen wat hij wil, daar ligt het niet aan. Het is weer dat nare monster in me dat de kop opsteekt. Hoewel ik Thijs niet beschouw als relatiemateriaal, voel ik me toch een beetje teleurgesteld. Thijs ziet er best leuk uit, en ik had verwacht dat hij degene zou zijn bij wie ik me op een dag thuis zou voelen. Hij heeft een gouden karakter, is eerlijk, lief, komt met goede ideeën en oplossingen en is gewoon zoals je hoopt dat iemand voor je is. En ook nu kijkt hij naar me alsof hij al mijn leed wil wegnemen.

Ik pak een wijnglas van het rek en open de koelkast. ‘Heb je ergens gereserveerd?’

‘Bij haar ouders.’ Zijn lach wordt een tikkeltje nerveus.

‘Bij *haar* ouders?’

Thijs haalt onbeholpen zijn schouders op. ‘Eén keertje betekent toch niet gelijk dat ik...’

‘Nee, nee..., natuurlijk niet,’ neem ik direct zijn twijfel weg.

‘En je zei zelf ook dat je hier niet blijft, en dat het maar voor één keer was.’

‘Nee, ik had ook niets van je verwacht,’ zeg ik, zijn schuldgevoelens verzachtend. Ik laat maar buiten beschouwing dat hij niet kan rekenen, aangezien we wel vaker dan ‘één keertje’ iets hebben gedaan in mijn slaapkamer. Bovendien kan ik er met mijn hoofd niet bij dat hij nu al kennis gaat maken met zijn toekomstige schoonouders, terwijl hij me afgelopen weekend nog op een zeer bijzondere manier “happy birthday” wenste.

‘Iedereen experimenteert wel eens, toch?’ vraagt hij twijfelend.

‘Zeker.’ Ik knik driftig om maar niet die zure smaak in mijn mond toe te laten. ‘Uhm, maar hoe laat ben je er dan morgenochtend? Want ik wil nog iets bespreken op school.’

‘Uurtje of negen? Dan kan ik Evie nog afzetten bij de trein.’

‘Top,’ zeg ik, gemaakt vrolijk. Die glimlach schuurt gewoon op mijn gezicht. ‘Kijk maar, ik heb toch geen haast.’

Of een leven.

Thijs bedankt me, wenst me een fijne avond en ik doe hetzelfde. Zodra de deur achter hem dichtvalt, giet ik voor de tweede keer deze avond mijn glas vol. Ik haal de

pannenkoeken uit de koelkast en leg ze op een bordje in de magnetron om op te warmen. Echt lekker vind ik ze niet, maar met veel stroop en poedersuiker zijn ze een redelijk acceptabele vulling, en proef ik de bittere smaak die eraan kleeft niet.

Pannenkoek.

Tegen beter weten in, open ik het album met de foto's van mijn eerste jaar op het Stedelijk. Zonder echt naar de foto's te kijken, blader ik door het album. Ik sla Parijs over, maar dan kom ik bij de foto's van het gala waarvan ik niet wist dat ze genomen waren. Ik herinner me nog die avond dat Meral me hielp om me klaar te maken voor het gala. Ik droeg de zwarte broek van het pak dat ik aanhad bij de begrafenis van mijn oma, samen met het overhemd van mijn opa. Het zag er best hip uit.

Ik herinner me ook dat Xeno me thuisbracht omdat ik blaren had van mijn nieuwe schoenen, en dat we bijna kusten. Wat ik me niet herinner, is dat er een foto is genomen van het moment dat hij me de dansvloer op trok en iets in mijn oor fluisterde. Het is de manier waarop hij naar mij keek en de blik in mijn ogen als ik terugkeek. Mijn maag draait zich ervan om. Drie jaar geleden zag ik hem voor het laatst, en iedere dag heb ik me afgevraagd hoe het met hem gaat. Toch heb ik nooit contact met hem gezocht.

Omdat ik te laf was.

Evert had dat wel gedaan. Die had hem iedere week gebeld.

Ik niet. Ik ben een Bram.

De tranen prikken in mijn ogen als ik mezelf nog een glas inschenk. De pannenkoek schuif ik van me af. Eetlust heb ik voorlopig niet.

Hoofdstuk 3

Xeno

Als ik de woonkamer binnenstap, voelt het alsof ik terug in de tijd ben gegaan. Mijn moeder zit nog steeds op de bank, leunend tegen mijn vader aan. Hij heeft niet alleen zijn arm om haar heen geslagen, maar ook zijn andere hand op Milas' schouder gelegd. Mijn jongere broer zit dit keer niet op de leuning van de bank, maar op de vloer ervoor. Zijn benen liggen languit onder de salontafel en zijn ogen zijn gericht op het spelletje dat hij op zijn telefoon speelt. Net als Xavi, de peuter op mijn moeders schoot, die naar iets op haar telefoon staart. Ik zag mijn jongste broertje een keer toen mijn moeder me in de gevangenis kwam opzoeken. Toen hield ik mezelf voor dat de afstand die ik voelde kwam doordat zij niet

thuis hoorden in een huis van bewaring. Telkens als mijn vader of moeder de zaal binnenliep waar ik klaar zat om ze te ontvangen, kreeg ik weer het gevoel over me heen dat er iets niet klopte.

Alleen voel ik het nu nog steeds, maar dan in omgekeerde vorm. Ik hoor hier niet thuis, ondanks dat ik weer “soort van” vrij ben en dit mijn huis is. Al staan er nu geen agenten naast me om me in de boeien te slaan, word ik wel geflankeerd door Majinder, mijn casemanager, en Sarim, een begeleider die verantwoordelijk is voor mijn veiligheid wanneer ik over straat ga. Ze zijn niet bang dat iemand mij iets zal aandoen, hoewel dat niet ondenkbaar is, omdat er na mijn arrestatie geruchten gingen dat ik Jamal had neergestoken die avond in januari. Maar de grootste angst komt voort uit de mogelijkheid dat ik mezelf iets aan zou kunnen doen. Of beter gezegd: mijn eigen geest. Want die neemt de laatste tijd een behoorlijk loopje met me. Ik durf niet meer alleen over straat, bang dat ik iets doe waarmee ik iemand beschadig. En ik durf al helemaal niet meer alleen te zijn met mezelf.

Terwijl ik me op mijn ademhaling concentreer en een begroeting voorbereid, bedenk ik dat het makkelijker was geweest als mijn ouders me hadden opgehaald, of op z'n minst in de deuropening hadden gestaan om me welkom te heten. Eén van hen heeft de moeite genomen om de buzzer in te drukken, maar verder hebben ze zich met z'n allen op de bank teruggetrokken, alsof hun

ergste nachtmerrie weer tot leven gaat komen en ze gestoord worden in hun leegte.

Mijn vader is degene die als eerste geluid maakt. ‘Hij heeft nog een meldplicht, toch?’

Majinder knikt. Het was een wens van mijn ouders om de controle nog aangescherpt te houden. Sommige delinquenten krijgen vanuit thuis begeleiding, maar mijn ouders zagen dat niet zitten en wilden dat Majinder zich nog steeds over me zou ontfermen. Hoewel ik het niet erg vind, voelt het wel dubbel. Alsof mijn ouders een reden hebben om me niet volledig te vertrouwen. Of misschien vertrouwen ze zichzelf niet. Dat zou natuurlijk ook nog kunnen.

‘Ik heb met Xenos afgesproken dat hij me iedere avond om zeven uur belt,’ legt Majinder uit.

‘Ik ga geen telefoon voor hem kopen,’ reageert mijn vader direct, ‘of een abonnement afsluiten.’

‘Dat begrijpen wij,’ stemt Majinder in zonder dat haar gezichtsuitdrukking verradt wat ze denkt. Ze weet dat ik tot mijn arrestatie mijn eigen telefoonkosten betaalde. ‘We hebben dit uitvoerig met Xenos besproken en hij begrijpt ook waarom het beter is dat hij niet direct bereikbaar is voor onbekenden. Het voorval heeft destijds veel aandacht gekregen, en het is niet ondenkbaar dat het voor sommige mensen nog steeds gevoelig ligt en zij er een mening over hebben. Houd daar als familie rekening mee.’

Vanaf de bank klinkt een afkeurend gegrom. ‘Alsof wij dat niet weten. Terwijl meneer daar lekker in een

staatshotel zat, hebben wij hier alle shit kunnen opvangen.’

Ik kan me vergissen, maar het lijkt alsof Sarim, die achter me staat, zijn rug recht en klaarstaat om zijn mening te geven. Hij heeft me de laatste tijd vaak genoeg van de grond kunnen schrapen om te weten dat vastzitten niet bepaald een uitje voor me was.

‘Is het goed dat ik mijn spullen in mijn kamer zet?’ vraag ik aan niemand in het bijzonder. Ik moet mijn verwachtingen over de ontvangst die ik in mijn hoofd had, aanpassen aan de realiteit. Ik ben uit dit gezin gestapt in de hoop dat het beter zou worden, maar er is niets veranderd. Heb ik het dan verkeerd ingeschat? Misschien hoefde er wel helemaal niets te veranderen en was mijn vertrek de enige verandering die nodig was.

In mijn kamer zie ik dat ook hier weinig is veranderd. Milas en ik hebben nog steeds hetzelfde beddengoed, en de inrichting is nauwelijks aangepast, voor zover dat überhaupt mogelijk was. De Hot Wheels collectie op de plank is vervangen door twee verdroogde vetplanten, en op de deur hangt niet langer de poster van Shakira, maar een fotoplaat van de pelgrims bij de heilige Moskee in Mekka. Ik vond dat altijd een machtig mooie foto en vroeger droomde ik ervan om daar naartoe te gaan als ik “groter” was. Mijn vader vond dat onzin, en het verbaast me dat Milas deze foto hier heeft opgehangen. De combinatie van mijn vaders Joodse afkomst en de Marokkaanse roots van mijn moeder maakte het geloof een beladen onderwerp in dit huishouden. “De

Pinkmannetjes doen nergens aan,” zegt mijn vader altijd, “behalve hun eigen geloof in zichzelf.” Vroeger vond ik het een machtig mooie uitspraak. Maar dat was vroeger.

Toch voel ik een vreemde golf van opluchting door mijn lijf gaan als ik naar de poster kijk. Het gaat goed komen, besef ik. Als Milas zich laat leiden door het geloof, dan is hij op het juiste pad.

Op de grond, tussen mijn bureau en kledingkast in, staat mijn prikbord. Als ik het oppak om het weer op de kale plek aan de muur te hangen, zie ik dat alles nog precies hetzelfde is als toen ik hier vertrok. Mijn lesrooster van dat jaar zit er nog steeds opgeprikt, net als aankondiging van de musical *Les Misérables* in de Schouwburg. Rechts bovenin hangt de groepsfoto die in Parijs is gemaakt. Als mijn blik vlekken achter had kunnen laten, dan zou die ene plek waar hij staat smoezelig en bekeken zijn. Hij staat er nog steeds. Bram. Die onzekere glimlach op zijn mooie gezicht. Ik zou dolgraag willen weten wat hij toen dacht. Voelde hij iets voor me, en wist hij wel wat dat was?

‘Flappie is weer terug, hè?’ klinkt het achter me. Milas staat in de deuropening en heeft gezien waar ik naar kijk. Ik doe net alsof ik niet begrijp wat hij bedoelt.

‘Meneer Essence, gast,’ zucht Milas. ‘Echt, je zou maar geboren zijn met zo’n naam en dan totaal niet aan de verwachtingen voldoen.’

‘Wie zou je dan verwachten met zo’n naam?’